

DANE RUDHYAR: VODNÁŘ

S Vodnářem se dostáváme k poslednímu z „fixních znamení“; znamení, skrze něž je uvolňována aktivní síla. Jde o energii, hotovou k cílevědomému užití, pomocí prostředků na ni připravených.

V Kozorohu je individuální člověk politikem, sociálním automatem, nebo poustevníkem, tvrdě pracujícím na nové vizi. Ve Vodnáři je rebelem nebo skutečným reformátorem, podivínem, úporně se snažícím roztrušovat svůj osobní plán společenského pokroku, nebo vyznavačem nového náboženství, které třeba dodá nových sil širokým skupinám lidí. Možná se stane společenským mučedníkem, se stejně vášnivou posedlostí, s jakou se Lev ukrutně pyšní svými výtvyry nebo s níž lpí na teatrálních emocích. Je společenský člověk, který usilovně nechce být pouhým výtvozem Státu a který se snaží vložit svůj nesmazatelný pocit vázanosti k tradici do určité sociální skupiny, zasvěcené reformě – jakékoli reformě. Je Straníkem, neochvějně věrným své Straně zejména tehdy, je-li napadána konzervativci nebo perzekuována Státem jako celkem. Je fanatikem bez individualistického kormidla, které by mu pomáhalo racionálně vlastní fanatismus směřovat. Je však také Edisonem, který naplňuje společenský řád svým invenčním géniem, a Osvoboditelem, zachraňujícím lidi z pout a obnovujícím civilizaci, aniž by ničil její základní strukturu. Nalévá nové víno do starých lahví, nebo staré lahve rozbíjí a z nedostatku vhodných nádob víno rozlévá.

Dnes je velmi módní pět ódy na vznešené Vodnáře. Je to pochopitelné, protože lidstvo prochází obdobím rychlého přechodu a společenské repolarizace. Feudální a buržoazní struktury evropské civilizace se otřásají pod nájezdy povstalých ničitelů. Lidé cítí potřebu změny, i když se jí vědomě usilovně brání. Kozoroží konzervatismus končí, a každý to pociťuje.; ale privilegovaná třída a strážci náboženských tradic se nehodlají vzdát klíčových pozic v řádu, jehož destrukce nutně musí znamenat zničení jich samých a dočasný chaos. V Evropě válka sklízí, co revoluce započala: v Americe však je, jak se zdá, stěžení otázka, zda reforma či revoluce, stále otevřena. Reforma by se v rukách nejlepších Vodnářů stala návratem k šíři vize Ameriky střelcovské, k jejímu smyslu pro morálku a zdravé dychtivosti po dobrodružství a náboženských snech. Revoluce by znamenala, že se střelcovské hodnoty v rukou negativních Kozorohů

tak zkrystalizovaly, že nám nic kromě destrukce těch ulit neumožní zaslechnout „tichý, tenký hlásek“ Krista, Nového Života.

Proč „střelcovské“ hodnoty? Proto, že právě ve Střelci mysl předjímá univerzální Principy a společenské, náboženské Ideály; mysl, která vzlétá nad osobní, rasové a zeměpisné hranice a pouští se do sfér těch nejodtažitějších spojení a generalizací. A čím je Demokracie a princip univerzálního Bratrství Lidí, ne-li tou nejextrémnější generalizací, které je člověk co do mezilidských vztahů schopen? Kmenový Zákon – i ve svém expandovaném nacistickém slova smyslu – je založen na těsných spojeních, na osobní a emocionální zkušenosti. Demokratický Zákon však znásilňuje naše archaické instinkty, zakořeněné svou podstatou v pokrevní výlučnosti a kulturní pýše.

Nelze se pak divit, že když moderní střelcovský ideál demokracie vykrytalizuje v kozoroží politiku, snaží se většina staré rodové nenávisti a třídních předsudků znovu dobýt území, která okupovala po staletí. S Demokracií (tedy spíše s tím, co se jí rozumí ve smyslu mezilidských vztahů, než - povrchně vzato – ve smyslu parlamentního systému) se střelcovská mysl dostává za a nad předchozí nejvyšší stupeň generalizace, kterým je univerzální Katolický Řád. Katolicismus je etymologicky totéž co universalismus. Křesťanství bylo založeno na vrcholné generalizaci – a sice „každý člověk je potenciálně Synem Božím“. Tato generalizace však byla vymezena a vykrytalizovala v Církev, která stanovila hranice duchovního spasení a poskytla ohně pekelné pro nevěřící. Tyto kozoroží hranice se vtělily v symbol papežství a středověké Římské církve – a časem přivolaly reformátory a rebely, kteří je rozbili.

Demokracie, v nejšířším a nejhlubším slova smyslu, je generalizací ještě širší, protože se neomezuje na religiózní a etickou oblast, ale ovládá každou hodnotu lidského chování a repolarizuje je, dokud nejsou vykořeněny veškeré pokrevní odlišnosti, veškerý emocionalismus v lidském chování, všechen pocit majetnictví založený na implikacích dědictví po předcích. Demokracie – ideál se musela jakožto aplikovaný systém společensko-politické organizace zkonkretizovat. Během onoho procesu se střelcovské hodnoty podřídily nebo byly ovládnuty kozoroží technikou. Ideální Demokracie se stala aplikovaným Federalismem. To, co Spojené Státy za ty více než dvě staletí existence předvedly, je váhavý a nespolehlivý náznak Demokracie, a úporná závislost na nezřídka překroucených a pokřivených mechanismech Federalismu. Brali jsme jako hotovou věc, že parlamentarismus znamená Demokracii, a že uznání rozhodnutí většiny z jakékoli zvolené skupiny představitelů je důkazem, že Demokracie funguje. To je pochopitelně naivní, neboť vše závisí na tom, jak jsou volby vedeny, a je-li nebo není na ovlivnění rozhodnutí voliče uplatněn finanční, sociální a psychologický nátlak.

V Kozorohu tedy vidíme triumf politických mašinérií nebo osobního diktátorství, založeného na speciálních technikách kontroly veřejného mínění. Vidíme lidskou osobnost, vyvinutou během cyklu vzestupu síly Dne, jak se stává „zapomenutou individualitou“: člověk a jeho hlas může být koupěn nebo řízen emocionálními masovými apely. A ve Vodnáři jsme na jednu stranu svědky konstruktivního a destruktivního uvolnění všech energií, které může moderní městský život vyvinout co do hmotného komfortu a technologií, nebo co do mentálního zmatku, morální špíny a fyziologické dezintegrace – a na straně druhé, četné pokusy „městského“ člověka obnovit svůj individuální smysl pro hodnoty a svou osobní integritu pomocí malých nebo velkých rebelií, výstřelků, jednostranného emocionálního fanatismu, hlášením se k různým specializovaným skupinám. Ve jménu „návratu“ k „zákonu Přírody“

(vegetariánství, makrobiotika, nudismus atd.) nebo k „zákonu individualistické Demokracie“ (anarchistické ideologie toho či onoho typu), případně k „zákonu Univerzálního Bratrství“ (různá spirituální a esoterická seskupení) se „městský“ člověk pokouší oživit střelcovskou vizi, kterou kozoroží metropole a mocenská seskupení zradily. Odtud pochází vodnářské volání po nezvyklém a cizím, po nejnovějších módních výstřelcích nebo hnutích, která by měla oživit a znovu nastolit „pravý“ základ Demokracie a lidské svobody.

Ve všech těchto pokusech o vysvobození ze sociální mašinérie a z nadvlády peněz a mocenských skupin projevuje Vodnář velice často podivnou závislost právě na oněch společenských silách, které tolik odsuzuje. Musí tomu tak být, protože jediné, co opravdu zná, je společenská činnost a společenská organizace. Jeho pocit osobnosti je stále ještě velmi mlhavý nebo spíš negativní. Ve Vodnáři je „personalizující“ energie síly Dne ještě velmi slabá a sotva schopná akce. Působí spíš nárazově a bývá to pouhá reakce na ostatní osoby, které se účastní společenské situace.

Tak jako Lev dělá *velká společenská gesta*, aby zakryl svůj hluboce skrytý pocit sociální nejistoty nebo „komplex méněcennosti“, dělá Vodnář *velká gesta osobní*, a zakrývá jimi pocit osobní nejistoty, který si obvykle nepřipouští, a svůj strach z každé silné osobnosti. Strach se pochopitelně za příhodných okolností může změnit v uctívání: ovšem v pozadí toho uctívání bývá cítit nemálo zatrpklosti, nemálo naděje, že se nějak povede objekt onoho uctívání zastínit.

Vodnář v hloubi své bytosti cítí přítomnost Nového Života: ale bývá tím, co z oné přítomnosti vyplývá, polekán. Co kdyby ho donutila vzdát se spoléhání na společenský background. Co kdyby ho přiměla, aby byl opravdu individualitou, a dokázal to sám sobě zcela neemocionálním klidem, pocházejícím právě z onoho „tichého, tenkého hlásku“, který je zatím jen předzvěstí a zneklidňujícím příslibem. A Vodnář se vůbec nechce vzdát závislosti na společenském a rodovém backgroundu - leda tak kvůli teatrálním exhibicím „modernismu“, který mu v očích přátel dodává na prestiži. A skok do hlubin vlastní osobnosti je mu hrůzostrašným dobrodružstvím, protože individuální jáství co do bezpečnosti pro něj znamená velmi málo. Být jedincem, jistým si ve svém jáství – to je jen ideál, vystupující jako pravidlo pro intelektuální schválení. V zásadě se Vodnářův strach být sám sebou, nezávisle na všech společenských a kulturních berličkách, podobá strachu Lva-vůdce – být pouhou „společenskou bytostí“ bez privilegovaného osobního postavení ve vedení kohokoli, s kým je „společný“.

Lincoln definoval pravého demokrata jako toho, kdo „odmítá být pánem otroků“. Lev však chce být ve své skupině vůdcem, protože se bojí společensky fungovat na jakékoli jiné pozici – a ze všeho nejvíce jako „rovný mezi rovnými“. Typickému Vodnáři je jako rovnému mezi rovnými lehké, protože je ve společnosti zcela nenucený; svobodně rovněž používá veškerou společenskou moc, danou mu tradicí předků a společenským konsensem. Je však jednoznačně závislý na společenském a legálním (nebo fiktivně legálním) postavení, aby si dodal pocitu, že *ho společnost potřebuje*. Musí cítit, že je pro ty, co vede, „osudovým mužem“: kdežto Lev se honosí už jen tím, že vládne, protože chce vládnout a má pocit, že vládnutím dodává společnosti své uzpůsobení. Vodnář dokáže upřímně odmítnout moc, a je-li třeba, abdikovat; Lev tak učiní pouze v případě, je-li přesvědčen, že oním vznešeným gestem získá více společenské prestiže, než kdyby se držel trůnu, který se začíná houpat.

Tam, kde se kozorožsky organizovaná společnost začíná blížit stavu společnosti ideální, se z ní může vynořit Vodnář jako představitel její dokonalé organické celosti. V takovém případě se stává jejím zplnomocněncem, nebo semenem, které, opouštějíc parentální organismus, je ztělesněním vší jeho vitální síly. Ve Vodnáři je síla Krista-semene uvolněna do nové panenské půdy; toto semeno časem vyklíčí a ztratí se, aby dalo vzniknout nové rostlině.

V tomto smyslu ti velcí muži, kteří poté, co svou osobností asimilovali všechny nejprogressivnější trendy evropské kultury, vstoupili do „Nového Světa“ a ztotožnili se s jeho civilizací, předkládající Americe dary své evropské moudrosti a osobnosti, jednali jako semena, symbolicky řečeno, jako praví Vodnáři. Ideální Kozoroh je „Bílým Městem“ nebo „Bílou Lóží“, jejíž „narozeniny“ se slaví brzy v lednu, na protějším pólu roku vzhledem k datu Vyhlášení nezávislosti; skutečně výmluvný symbol. A „Vodnáři“ Ducha – to jsou ty mysteriózní Osobnosti, které cyklicky vycházejí z onoho „Bílého Města“ – Pléromatu Boha – a vylévají „Živé Vody“ Nového Života.

Odtud pochází vodnářský symbolismus Vodonoše, který na rameni nese „nádobu“ z níž vylévá na zemi proud vody. Ona nádoba je symbolem mystického semenného vaku, z něž se uvolňuje substance nové humanity. Je rovněž symbolem bouřkového mračna, obtěžkaného životodárným deštěm, který zavláží budoucí úrodu, a z něž vyšlehnou blesky – což staří Arjové zbožštili jako Rudru. Blesk není jen ničivá síla. Je prostředkem k tomu, aby se ze vzduchu vysrážel čistý dusík, potřebný k životním procesům.

Aktivní síla vždy proudí od vyšších k nižším potencialitám, z naplněného k dosud nehotovému a čekajícímu. Síla ve Vodnáři může být, možná více než v jiných fixních znameních Zodiaku, silou Boží. Proto je Božské Projevení pro „Věk Vodnáře“ některými očekáváno jako nejmocnější výtrysk tvůrčího Ducha. Možná už výtrysk nastal a proudí už teď lidskou říší. Možná se už Archetypický Člověk z masa a krve narodil, a lidské myslí budou už brzy obdařeny plností a slávou Zjevení, které se zkonkrétní mnohými, kdo sestoupí z nebeského „Bílého Města“ coby semeno nového lidství.

To je příslib Vodnáře, jehož „živé vody“ proudí z nebeských výšin, aby obtěžkaly lidské království jako celek pro nové zrození Osobnosti – pro zrození „Člověka Naplněného“ v našich dětech a dětech našich dětí.

zdroj: **DANE RUDHYAR: ASTROLOGICKÁ ZNAMENÍ – PULZ ŽIVOTA**
vydalo v roce 2002 nakladatelství **PŮDORYS**, Dejvická 30, 160 00 Praha 6
tel. /fax: +420 224 323 133,
pudorys@seznam.cz, <http://pudorys.firstnet.cz/>

VYTVORENO VE SPOLUPRÁCI S

ASTROLOGICKOU ŠKOLOU PRO STATEČNÉ
PAVLA TURNOVSKÝHO & MARTINY LUKÁŠKOVÉ
u příležitosti 20. výročí jejího založení v roce 1992

Pavel.Turnovsky@gmail.com - astrologMarLuk@seznam.cz

www.rezonance.cz - www.transformator.cz
www.astrologie.cz - www.astropsycholog.cz